

J. R.

Zaspokajanie osobistych potrzeb
między małżonkami : [recenzja
artykułu Jarosława Radinsky'ego
opublikowanego na łamach
czasopisma "Zprawy advokacie",
1962, nr VI-VIII]

Palestra 7/1(61), 83

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zaspokojenie osobistych potrzeb między małżonkami

Podobnie jak w Polsce, również w Czechosłowacji podjęto prace zmierzające do dokonania zmian w obowiązującym tam kodeksie rodzinnym, stanowiącym rezultat współpracy polskich i czeskich prawników. Stąd też na łamach prasy codziennej, społeczno-literackiej i prawniczej coraz częściej pojawiają się głosy krytyczne w stosunku do rozwiązań szeregu problemów z dziedziny prawa rodzinnego, zawartych w obowiązującej ustawie, oraz towarzyszące im postulaty *de lege ferenda*. Taki właśnie charakter ma opublikowany pod wyżej wskazanym tytułem na łamach czasopisma czechosłowackiej advokatury „Zprávy advokacie” (numer czerwcowo-sierpniowy 1962 r.) artykuł adwokata dra Jaroslava Radinský'ego.

Czechosłowacki kodeks rodzinny nie zawiera wyraźnego przepisu o wzajemnym obowiązku małżonków do łożenia na swe utrzymanie. A przecież według § 15 tejże ustawy małżonkowie obowiązani są pomagać sobie wzajemnie, zgodnie zaś z § 19 mają oni oboje odać o zaspokojenie potrzeb rodziny. W tej sytuacji autor wysuwa postulat *de lege ferenda*, aby nowa ustawa o prawie rodzinnym zawierała wyraźny przepis o obowiązku małżonków wzajemnego wspierania się w celu zaspokojenia ich potrzeb osobistych. Autorowi chodzi tutaj o prawne usankcjonowanie zasady równej stopy życiowej osób żyjących wspólnie w związku małżeńskim. Tego rodzaju postanowienie miałoby jego zdaniem istotne znaczenie wychowawcze i przyczyniłoby się do tego, żeby małżonkowie wykonywali obowiązki względem siebie bez potrzeby interwencji sądowej.

Jeżeli z tego czy innego powodu małżonkowie nie pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym, autor nie uważa za słuszne, aby jeden z małżonków dokładał drugiemu to, co mu brakuje do wyrównania ich stopy życiowej. Sytuacji takiego małżeństwa odpowiada raczej postulat, aby został zrealizowany słuszny poziom stopy życiowej. Jeżeli zatem jeden z małżonków nie może takiego słusznego (*slušnou*) poziomu stopy życiowej osiągnąć wysiłkiem własnej pracy lub na podstawie osobistego majątku, to drugi małżonek powinien — kosztem obniżenia swego poziomu — zapewnić współmałżonkowi przez alimentację pieniężną przyzwoitą egzystencję. Autor występuje przeciwko poglądom, że małżonek niewinny powinien mieć zapewnione prawo do takiego samego poziomu życia co jego współmałżonek winny rozkładu pożycia małżeńskiego. Autor proponuje przy tym, aby prawo do żądania takich alimentów mogło być realizowane jedynie w ramach zgodności z zasadami współżycia socjalistycznego.

Uprawniony małżonek traciłby je wskutek ponownego zawarcia związku małżeńskiego.

Zmiany w prawie rodzinnym NRF

dokonane ustawą z 11.VIII.1961 r. o ujednoczeniu i zmianie przepisów prawa rodzinnego (*Gezetz zur Vereinheitlichung und Änderung familienrechtlicher Vorschriften, BGBI 1561, s. 1221 i nast.*), omawia na łamach kwartalnika „Revue internationale de droit comparé” (No 3 z 1962 r. Peter Brauns.